

Străzi

Femeile nășteau pe străzi
cozi de mătură și de topor;
uneori ascunzându-se în cite un tomberon
lepădau seturi întregi de roți
dințate sau roți de automobil

după care sumețindu-și fustele
alergau țipînd pe străzi.
Îmi înfundam urechile
cu dopuri de sticlă,
îmi puneam în mișcare
ștergătoarele de parbriz:
nu auzeam nici nu vedeam nimic
din apocalipsa declanșată pe străzi,
îmi simțeam, totuși, cerul gurii amar
ca și cum ar fi fost acoperit
de nori întregi de țipete
amestecate cu pete de rugină.
Între timp cozile năpădeau
de la un capăt în altul orașul;
nu puteai să faci un pas din pricina lor...

Imagini din copilărie

Copac prins în năvod
cu tot cu rădăcini și ramuri:
îmi înfund, ca în somn,
cu teamă mîinile în scorbura lui
ca în burta unul monștru acvatic
și încep să scot dinăuntru tot felul de lucruri:
cochilii de scoici, căluți de mare,
dar și de alte mărunțișuri,

cum ar fi: o lingură, un polonic,
o ceașcă de lapte, un ceas deșteptător
cu acele ruginite, o busolă, o ancoră,
o cutie de vioară, mișunînd de crabi,
un ac, o ață, o cutie de bomboane,
o colivie de sticleți (plină de moluște),
o muzicuță, un scrînciob,
un căluț de lemn și un album
vechi de fotografii de familie,
cu imagini din îndepăratata mea
copilărie...

Luna

Luna rumegă încet acoperișurile
de tablă ale caselor
presărate cu o pulbere albă,
rumegă caldarîmul umed al străzilor
și pneurile ce huruie pe el,
rumegă bordurile de beton ale trotuarelor
și pașii trecătorilor
ce pleacă sau se întorc la casele lor
rumegă ca pe niște snopi
de grîu risipiți pe cîmpul proaspăt secerat
trupurile și sufletele celor adormiți
(spate lipit de spate
și piept lipit de piept)
preschimbîndu-i în grămăjoare de lut
și în grămăjoare de colivă...

Buldogul

Odată cu cîinele
pe care dresorul îl instruieste pe mal
cînd agitînd un băț,
cînd aruncînd în aer
un cerc de frunze moarte,
pe fața extrem de liniștită a lacului
se ivește un peștișor –
cărășel sau plătică –
și după ce execută cu măiestrie, odată cu buldogul,
cîteva sărituri în aer,
se scufundă în valuri,
pentru a reveni din nou la suprafață
chiar în momentul
în care dresorul
îi dă cîinelui o nouă poruncă....

...Joaca aceasta continuă
durează de la orele
patru și un sfert după-amiaza și pînă la asfințit,
în fiecare zi a săptămîinii,
cu excepția celei de sîmbătă,
cînd dresorul își ia
ziua meritată de odihnă
și pleacă la pescuit...

Nunta cîinească

Tîrîndu-mă mahmur dimineața spre casă,
cu vioara atîrnînd într-o mîină și cu arcușul sub braț
(tocmai se crăpa de ziuă,
pe străzi, nici țipenie de om);
cotisem din Podul de Fier
pe strada Eternității, apoi pe Kanta,
o stradă mobilă
străjuită de coroane și sicrie,
ce părea să mă urmărească-ndeaproape
(o luam la stînga și ea se lua după mine,
o luam la dreapta,
și ea, ocolînd cîteva case,
îmi ieșea înainte,
coteam după colț,
și ea cotea după colț,
în fine, nu insist, poate nu mă urmărea nici o
stradă,
eu însă trăiam cu acuta senzație
că sînt urmărit!)...
Era primăvară, cireșii și vișinii dăduseră în floare,
pe străzi nici țipenie de om –
cînd deodată cotind la stînga,
pe strada Fulger, colț în colț cu Trompetelor,
dădui peste o nuntă cîinească....
Erau îmbîrligați acolo
un buldog francez și o doamnă Collie,
în timp ce alți șase cavaleri
(toți maidanezi) își așteptau cu nerăbdare rîndul.

Orașul dormea dus,
nu se auzea nici un sunet, nici o mișcare...
Am stat în fața lor
încremenit ca o statuie,
schimbîndu-mi din cînd în cînd greutatea
de pe un picior pe altul:
am strigat cuțu-cuțu,
am strigat ham-ham,
am schelălăit, am lătrat, am urlat:
m-am tîrît în jurul lor în patru labe.
Cîinii însă își vedeau liniștiți de ritualul lor,
îngnorîndu-mi cu desăvîrșire prezența.
Era ca și cum n-aș fi existat pentru ei
sau dacă existam, existența mea
nu prezenta nici un interes pentru simțurile lor
copleșite de un singur miros,
pe care îl simțeam și eu în jur,
amestecat cu cel de cireși și de vișini potopiți de
floare...

M-am tîrît din nou
în jurul lor în genunchi,
(strada Kanta se tîra și ea după mine!),

am scîncit, am mîriit, am urlat
 (strada scîncea, mîrîia, urla odată cu mine!)
 mi-am aprins o țigară
 și am suflat fum peste ei,
 am luat o bancnotă de un milion
 și am lipit-o cîinelui pe frunte,
 l-am ciupit de urechi,
 l-am tras de mustăți,
 am făcut tot efortul
 ca să mă fac remarcat,
 el însă mă ignoră cu desăvîrșire.
 M-am întrebat atunci
 dacă nu cumva visez,
 sau dacă mai sînt încă viu,
 m-am ciupit de obraz,
 da, eram treaz, eram viu,
 îmi simțeam dureros unghiile înfipite în carne...
 În mahmureala aceasta a mea,
 casele, strada, copacii și cerul
 se balansau învîrtindu-se odată cu mine...
 Mă simțeam nu știu cum
 mai aproape de mine și de Dumnezeu.
 Eram cuprins ca de un fel de extaz
 care mă împingea să mă manifest
 ca un scelerat...

Am continuat să mă agit,
 să mă învîrt în cerc,
 să scheaun, să urlu,
 cîinii însă continuau să-mi ignore prezența.
 (strada Kanta potopită de flori și coroane
 se învîrtea odată cu mine!)

Era primăvară, cireșii și vișinii dăduseră-n floare,
 pe străzi nici țipenie de om.
 Ce fel de cîini sînt aceștia? mă întrebam.
 De ce nu scheaună,
 de ce nu latră, de ce nu urlă,
 de ce nu se reped să mă muște,
 odată ce-i asmuțeam?
 Poate că sînt morți și le văd doar spectrele?
 Nu, îi puteam pipăi,
 le simțeam mirosul acru,
 le simțeam respirația.
 Erau doar transpuși,
 erau căzuți pradă ritului...
 și totuși în ochii lor
 nu vedeam nici un fel de bucurie,
 ci un fel de tristețe, un fel de resemnare,
 ca și cum n-ar fi participat
 la o nuntă, ci la o înmormîntare...
 În sfîrșit, după mult timp, m-am recules și culegînd
 de pe jos
 arcușul și vioara plină de salivă și praf

m-am ridicat din nou în picioare...
 (Potopită de flori strada Kanta
 se ridică și ea odată cu mine...
 Ce fel de stradă e aceasta,
 m-am întrebat, de ce mă urmărește?
 Poate că nu e stradă, mi-am zis,
 ci altceva, un gînd, o obsesie
 de care ar trebui să încerc să scap,
 chiar dacă faptul acesta
 ar fi pentru mine acum destul de dureros;
 în fond, mă obișnuisem cu ea –
 simțind-o aproape eram pătruns
 de un sentiment de siguranță...)

...În fine m-am ridicat,
 am stat o vreme în cumpănă,
 apoi aplecîndu-mi bustul
 spre grupul statuar aflat într-o spasmodică mișcare,
 (împodobită cu panglici și coroane,
 strada se aplecase și ea!),
 am început să cînt un marș nupțial;
 dar poate că din pricină că eram beat și reflexele
 îmi erau amortite,
 sau poate că fiindcă nu eram departe de cimitir,
 sau poate din pricina privirii lor,
 pe care încercam s-o definesc,
 dar n-o puteam defini,
 marșul aducea mai mult a prohod...
 Inima îmi devenise pe nesimțite grea,
 iar sufletul îmi era bîntuit de gînduri sumbre.
 Umbrele copacilor tremurau
 trist în lumina dimineții.
 Eram bîntuit de presimțirea că nunta aceasta cîinească
 o să se sfîrșească prost;
 și așa a fost să fie: presimțirile mele n-au dat greș.

...A doua zi dimineață
 haita aceasta veselă în ritualul ei
 fusese momită (în apropiere,
 pe Kanta, colț la colț cu Fulger,
 se afla un restaurant chinezesc)
 de chelneri îmbrăcați în fracuri impecabile,
 care i-au dus la bucătărie
 și i-au măcelărit rînd pe rînd
 retezîndu-le capetele dintr-o singură lovitură,
 iar bucătarii mînuind
 cu dexteritate satîrele au preparat
 din carnea lor bucate alese
 pentru clienții amatori de senzații exotice...
 A scăpat doar cățeaua Collie,
 care, după cîteva luni, a fătat undeva, la subsol,
 printre țevi, coroane veștejite și sicrie,
 șapte *cățeluși roșcați*,
 sortiți și ei pieirii...

În drum spre Danemarca

De la zece mii de metri înălțime
privesc prin hublou cum grămada
de nori ce plutește deasupra oceanului
ia forma arhipelagului Gulag
(printre crăpături apa, pe rînd, chipul,
barba și mîna dreaptă a lui Soljenițin:
mîna arată drumul spre est,
drum bătătorit de tălpile
celor care au îndurat teroarea și exilul...)

Eu însă îmi continui calea spre vest
închipuindu-mi clar în minte cum aceiași nori
ajungînd deasupra curburii Carpaților
vor semăna cu Pietà
sculptată cîndva de bătrînul Michelangelo,
cel care întins pe schele,
cu ochii orbiți de vopsele
a pictat bolta Sixtină...

Fecioara Maria ține în poalele sale
trupul coborît de pe cruce al lui Isus
și picioarele sale acoperite de fulgere
atîrnă pînă-n pămîntul făgăduinței...

...Aud în dreapta un glas melodios,
rostind în daneză:
„Domnul dorește bere sau whisky?”
„Whisky cu tunete și fulgere”, răspund...

Numele

Numele tău
ca o piele de bivol
întinsă la uscat
lîngă un întreg
maldăr de rufe,
ondulîndu-se încolo și-ncoace
în bătaia vîntului...

...Întins într-un chaise longue,
ridic un pahar de vin roșu,
pentru cei morți

dar și pentru cei vii.
Apoi scrijelesc
cu un cuțit numele
meu pe fața de masă
și o arunc de pe terasă în stradă...

Umbră

Fratele Daniel
mișcă din deget
și umbra sa mișcă din același deget.
„Vino 'ncoace”...
„Ba, vino tu încoace...”
Apoi își mișcă mîna
și umbra sa făcu la fel.

Fratele Daniel
făcu un pas spre umbra sa,
iar umbra se retrase.
Mai făcu unul
și umbra rămase pe loc.
Acum o pipăia cu mîna.
îi simțea respirația,
îi simțea și pulsul.
Un sînge negru,
nevăzut, susura liniștit prin artere,
împrăștiind gîndurile
și sentimentele în aer...
Văzu și creierul,
mai bine zis îl contemplă
în gînd, acoperit de ceață.
Atunci își adună puterile și spuse:
„Tu nu ai cum să respiri
și nici să gîndești,
fiindcă nu exiști –
existența ta e doar o părere
și nici măcar atît...”
Iar umbra sa, după o clipă de tăcere, îi răspunse:
„Nici tu pentru mine
nu exiști. În lumea mea
nu ești decît o umbră, o părere...”

Trup

Trup căzut pradă
propriei umbre,
(multiplicată de mii
și mii de oglinzi
necruțătoare)
ce năvălește
din oraș, dinspre stațiile
de tramvaie și de autobuze,
din gurile de metrou,
și din trenurile
adormite în gară.

Trup căzut
pradă propriei umbre
ce răbufnește
pătrunzând prin uși
prin ferestre văzute și nevăzute
deschise în pereți
și în planșeu,
de pe terasa blocului vecin
asemenea unui stol întunecat
de corbi sau de vulturi
atras de miros
de cadavru...

Palme închise

Stau cu palmele închise:
strâng înăuntrul lor două pleoape,
ca și cum aş strînge
doi fluturi.

Dacă mi-ați descleșta degetele
s-ar auzi un filfiit de aripi
și lumea s-ar umple de lucruri
văzute și nevăzute...

Îmi vîr mîinile în buzunare
și plec fericit
fluierînd pe străzi
ca un un om
care ar poseda înlăuntrul său toate
bogățiile lumii...

Ceva

Ceva se ascunde
în spatele acestui copil
desenat pe asfalt cu cărbune:
poate o ploaie
poate un nor –
o aripă, o fereastră,
o ușă sau poate chiar
această scară
ascunsă în umbră
pe care ba urc, ba cobor...

Întuneric

Întunericul îngenuncheat lîngă colț,
alături de copilul
pedepsit să rostească
pe de rost de mii de ori
de la un capăt la altul
tabla înmulțirii.

...Luna trece pe lîngă geam
și aruncă peste
creștetele lor (unul tuns zero,
celălalt pleșuv)
un pumn zornăitor
de stele căzătoare...

Gînduri

Gîndește-te: ai fost gîndit
și plămădit în gînd de cineva
mult mai presus de tine.
Fiecare pas al tău e măsurat
și fiecare faptă bine cîntărită.

Această mină, acest zîmbet,
acești ochi, aceste buze,
umerii, picioarele și totul...
ți le-a plămădit hazardul,
rostogolindu-și zarurile de-a lungul
și de-a latul nesfîrșitului pustiu al nopții...

Nimeni nu te-a întrebat nimic,
dacă vrei să fii așa sau altfel:
odată cu trupul (sau poate mai înainte),
Cel mai presus de toate,
acolo, în neant
ți-a plămădit și firea...
A fost de-ajuns un gînd,
un simplu gînd ce-a prins contur
rostogolindu-te încet
din întuneric spre lumină...

„De ce, cum și în ce scop
ai fost creat tu și nu un altul?”
te întrebi și alergi
pe străzi urmărit de aceste gînduri...
Te oprești apoi la colț, „oferindu-ți” singur o țigară:
„Nu poți să fii
decît ceea ce ești.
Atît, nimic mai mult”, îți spui.
Și: „Nimeni nu poate adăuga
un cot la propria înălțime”,
murmuri în barbă.
Și, în timp ce tragi adînc
fumul în piept, adaugi:
„Dar dacă eu am fost
plămădit de gîndul cuiva mult mai presus de mine,
poate că acesta, la rîndu-i,
e plămădit de gîndul altcuiva mult mai presus de el,
dar care, ca și mine, s-a oprit
la un colț de stradă pentru a-și găsi răspuns la o întrebare...
„Da, umbra cărui trup
e sufletul ce se pregătește
să se risipească în lumină?”

Ar fi

Ar fi trebuit să-mi pun
o pereche de ochi
peste ochelari, și apoi altă pereche,
și tot așa mai departe,
ca să pot întrezări lumina pe care o emană,
în tăcere, sufletele...
Sufletele care vin și cele
care pleacă pe ultimul lor drum...

Copacul

Un arbore desfrunzit,
(lămii sau smochin?)
stă nemișcat în mijlocul salonului.
Cînd pendula bate
ora exactă, își ridică
tăcut pălăria (de pe creștetul său
își iau zborul un nor de păsărele –
grauri și vrăbii)
și salută respectuos spectatorii,
care se ridică de pe scaunele
lor cu rotile și încep să aplaude...

...Eu mă dezlipesc
ușor de pe lîngă zidul
placat cu faianță albastră,
fac un pas spre fereastră,
apoi mă întorc brusc
și-i lipesc mucul de țigară pe frunte...

Așa cum

Așa cum lumina
tămăduiește durerile
deschizînd răni dulci în suflet,
așa și întunericul
ascunde înlăuntrul său
dureri vechi și noi
știute și neștiute,
pe care din cînd în cînd luna
le scoate iarăși la suprafață...

Clepsidra siameză

Momesc clepsidra
 cu găleți de nisip
 ca și cum aş momi
 un ciine așezînd în jurul lui
 bucăți de carne:
 mă aștept să latre,
 să mîriie, să urle la luna plină
 răsărită dincolo de geam,
 ea însă mi se ghemuiește
 pe piept și toarce, blînd,
 ca o mică panteră...

Nor

Nor alb, subțire,
 apărut la orizont
 ca o foiță de ziar
 pe care Tu, Doamne,
 o frămînți noaptea
 între palmele Tale uriașe
 bătătorite de facerea lumii –
 linia nesfîrșită a vieții
 șerpuieste pe Calea Lactee –
 presărînd peste litere scrise pe cer
 fire de nisip și de mătase,
 Și Tu, ca un țăran sculat în toiul nopții, Doamne,
 stînd ciucit pe prag
 contempli bolta cerească
 potopită de stele,
 după care luînd un tăciune
 din cuptorul pe jumătate stins
 îți aprinzi, în tăcere, o țigară...

Ceață

Rîul stătea drept la capătul străzii,
 cu ochii întorși și mîinile tremurînde,
 ținînd un joben. Cineva încerca mereu
 să-și aprindă o țigară
 ferindu-se de vînt. Vîntul însă
 nu se lăsa păcălit cu una cu două,
 ci răsucindu-se mereu pe călcîie,
 făcea piruiete absurde în aer,
 stingînd chibrit după chibrit...
 încet-încet mi-am ridicat ochii
 spre fereastra strălucind în puterea nopții:
 mi-ai făcut semn cu degetele
 tale sub formă de evantai
 scuturînd scrum de țigară
 peste stratul de pălării apărute în stradă...
 ... Atunci ne-am trezit din somn cu toții
 Implorîndu-te să nu-ți întorci fața de la noi,
 am căzut în genunchi
 și am ridicat din nou ochii spre cer,
 dar cerul s-a răsturnat cu susul în jos
 și am văzut căscîndu-se sub noi
 dușumeaua acoperită de mucuri de țigară și smocuri de păr
 de om, dar și de cal sau de ciine!...

Am căutat să ne păstrăm judecata limpede și cugetul curat;
 am tras aer în piept și ne-am lipit
 mai bine tălpile umede
 de tavanul pe jumătate surpat,
 acoperit de dune mici de nisip
 pe care le ondula vîntul
 și spre care se îndrepta
 o turmă întregă de suflete....
 Ridicînd bastonul în aer,
 rîul ne făcu semn
 s-o luăm la dreapta și apoi la stînga,
 spre pajiștea verde ce se căsca în mijlocul orașului...
 Noi mergeam și el ne urma,
 acoperindu-se de ceață...

E ca și cum ai muta
radioul de pe înaltă frecvență
pe unde medii și înapoi
așa și gândurile ce bîntuie
sufletul omului se mută de pe o
parte a scoarței cerebrale pe alta,
proiectînd prezentul în trecut
și trecutul în viitor
reconstituind o amintire sau alta
pentru a pieri deodată în hău...
...Nu. Nu trebuie să-ți sprijini
bărbaia în palme,
nu trebuie să-ți încrețești fruntea
ci doar să-ți plimbi de o parte și de alta
amintirile ce te năpădesc
atît dimineața, odată cu răsăritul soarelui,
cît și la apusul
și mult după apusul lui...
și apoi să adormi liniștit
strivind de perete clipa
pe care ai prins-o, ca pe un purice, în palmă...

Strada

Strada ca un gît retezat –
deasupra norii
întinzîndu-se ca niște ciorapi
deșirați peste
o față nevăzută;
apoi mulțimea de capete
ondulîndu-se
în dreapta și în stînga
în bătaia vîntului...
Și în mijlocul mulțimii – tu,
îmbrăcat într-un pardesiu alb,
lung pînă-n călcîie,
cu ochelari pe ochi
și pălăria de fetru pe cap,
stai nemișcat ca un stîlp
acoperit de afișe și reclame,
cu mîinile înfundate în beznă,
aștepți ca mulțimea
să se oprească în loc
și să se prosterneze la picioarele
tale...
...Însă nimeni
nu se oprește, toți alunecă
pe lîngă tine
și prin tine
ca și cum n-ai exista...
...Numai eu,
ajungînd în dreptul tău,
îmi scot pălăria
și-ți fac o reverență adîncă,
după care, chicotind,
mă fac nevăzut
după primul colț,
intrînd într-o bodegă...

Exodul

Atunci cînd umbra primilor călăreți
apărea ondulîndu-se pe deal și veneau
vremuri de bejenie
ne sculam în toiul nopții,
stingeam focurile,
ne strîngeam lucrurile
și, într-o liniște deplină,
o luam din loc tîrîndu-ne pașii
prin iarba umedă
sau prin zăpada ce tocmai
începea să se aștearnă din cer.
Și primul lucru de care aveam grijă
erau clopotele. Două clopote mari
că puteai întoarce carul în ele
și alte șapte ceva mai mici,
dar care scoteau un dangăt
atît de plăcut, încît ne îmbălsamau
cu sunetele lor molcome, dulci, inimile.

Fie vara, fie iarna,
le așezam în sânni
și porneam în exod
tîrîndu-ne pașii prin pulberea
drumului albită de razele reci ale lunii
sau prin zăpada proaspăt căzută
în care ni se îfundau pașii
ca într-o pîclă moale;
așezam clopotele în sânni
umplîndu-le cu saci de grîu, de ovăz sau de făină,
astfel încît bătaia limbii lor
să nu ne trădeze.
Ne înhămam apoi noi înșine la ele,
legînd curele și frînghii peste grumazuri;
trăgeau la jug bărbații,
dar și femeile, în urmă
veneau bătrînii și copiii

